

20 Μαΐου 2021

Ναταλία (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Σε κάποιο έπαρχιακò χωριουδάκι, πò μόλις είχe αλλάξει χέρια μεταξύ τών έμπολέμων, τήν έποχή τοῦ Α΄ παγκόσμιου πολέμου και τοῦ έμφυλίου πολέμου στή Ρωσία, τότε πού ή χώρα αύτή είχe έμπλακεϊ σè πολεμικές έπιχειρήσεις έντòς και έκτòς τών συνόρων της, μιὰ νέα γυναίκα είκοσι έπτὰ περίπου έτών είχe παγιδευτεϊ με τὰ δύο της παιδιά. Ό άντρας της ήταν με τò στρατό πού είχe άποχωρήσει. Έκείνη δέν είχe κατορθώσει νὰ ξεφύγει έγκαίρως και έμεινε κρυμμένη προσπαθώντας νὰ σώσει τìς ζωές τών παιδιών της και τή δική της.

Πέρασε μιὰ μέρα καὶ μιὰ νύχτα μεγάλου τρόμου ὥσπου τὸ ἀπόγευμα τῆς ἐπομένης ἢ πόρτα τοῦ κρυψώνα της ἀνοιξε καὶ μιὰ συγχωριανή, στήν ἡλικία της, μπῆκε μέσα. Ἦταν ἀπλή, χωρὶς κάτι τὸ ξεχωριστὸ στὸ παρουσιαστικὸ της. Τῆς εἶπε: «Αὐτὸ εἶναι τ' ὄνομά σου;» Ἡ μητέρα ἀπάντησε, κατατρομαγμένη: «Ναί». «Σὲ ἀνακαλύψανε, καὶ θὰ ῥθουν ἀπόψε νὰ σὲ σκοτώσουν. Πρέπει νὰ φύγεις». Ἡ μητέρα κοίταξε τὰ παιδιὰ της καὶ εἶπε: «Καὶ ποῦ νὰ πάω, πῶς μπορῶ νὰ φύγω μ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ παιδιὰ; Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ περπατήσουν οὔτε πολὺ μακριὰ οὔτε γρήγορα γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ γλιτώσουμε». Καὶ τότε ἡ συγχωριανὴ ἔγινε ξαφνικὰ ὁ πλησίον μ' ὅλη τὴν εὐαγγελικὴ σημασία τῆς λέξης. Πλησίασε τὴ μητέρα καὶ χαμογελώντας τῆς εἶπε: «Δὲ θὰ σ' ἀκολουθήσουν, γιατί θὰ μείνω ἐγὼ στή θέση σου». Ἡ μητέρα θὰ πρέπει νὰ εἶπε: «Μὰ θὰ σκοτώσουν ἐσένα», καὶ ἡ ἄλλη ν' ἀπάντησε: «Ναί, μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω παιδιὰ. Ἐσὺ πρέπει νὰ γλιτώσεις». Καὶ ἡ μητέρα ἔφυγε.

Ἡ νεαρὴ συγχωριανὴ της ἔμεινε στή θέση της. Τὴν ἔλεγαν Ναταλία. Δὲ θέλω νὰ προσπαθῆσω νὰ φανταστῶ τί συνέβη ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Θὰ ἤθελα ἀπλῶς νὰ

έπισημάνω μερικές όμοιότητες... Έπεφτε τὸ βράδυ, ἕνα φθινοπωρινὸ βράδυ πού ὅσο προχωροῦσε γινόταν πιὸ κρύο, πιὸ ὑγρὸ καὶ πιὸ σκοτεινὸ. Αὐτὴ ἡ νεαρὴ γυναῖκα, μόνη, χωρὶς νὰ περιμένει ἀπὸ κανένα τὸ παραμικρὸ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θάνατο, πού σὲ λίγο θὰ ἀντιμετώπιζε χωρὶς φανερὸ λόγο.

Ήταν νέα, ὑγιῆς καὶ κανεὶς δὲν τὴν κυνηγοῦσε. Θυμηθεῖτε τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Κάποιο δειλινὸ ἦταν κάποιος ἄνδρας, ἐπίσης νέος στὴν ἡλικία, τριαντάρης, πού περίμενε τὸ θάνατο. Οἱ φίλοι Του γύρω εἶχαν πέσει σὲ ὕπνο. Ἐκεῖνος περίμενε τοὺς δημίους Του γιατί εἶχε ἀποδεχτεῖ νὰ πεθάνει στή θέση μας. Τὴν εὐαγγελικὴ ἱστορία τὴν ξέρουμε, τὴν ὁδύνη Του, τὴν κραυγὴ πρὸς τὸν Πατέρα Του, τὸν ἰδρῶτα τὸν ἀνακατεμένο μὲ αἷμα... Ξέρουμε πῶς ὅταν κάποια στιγμή δὲν μπορούσε ἄλλο ν' ἀντέξει τὴ μοναξιά Του, πῆγε νὰ δεῖ ἂν οἱ μαθητὲς Του εἶχαν ξυπνήσει, καὶ ἐπέστρεψε γιὰ ν' ἀντιμετωπίσει τὸ θάνατο μόνος. Ἕνα θάνατο πρὸς χάριν τῶν ἄλλων, ἀπίθανο, ἀλλόκοτο. Αὐτὴ εἶναι ἡ εἰκόνα: Ἡ Ναταλία σὰν τὸν Χριστό.

Ἡ Ναταλία θὰ πρέπει νὰ πλησίασε κάμποσες φορὲς τὴν πόρτα καὶ νὰ σκέφτηκε: «Δὲν ἔχω παρὰ νὰ τῆς δώσω μιὰ ν' ἀνοίξει καὶ ἀμέσως θὰ πάψω νὰ εἶμαι κάποια ἄλλη. Θὰ ξαναγίνω ἡ Ναταλία πού δὲν ἔχει καταδικαστεῖ σὲ θάνατο». Ἀλλὰ δὲν ἔφυγε. Μποροῦμε νὰ φανταστοῦμε τὴν ἀγωνία τῆς, ἂν θυμηθοῦμε τὴν αὐλὴ στὸ σπίτι τοῦ Καϊάφα. Ὁ Πέτρος, ὁ θεμέλιος λίθος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ δυνατὸς πού εἶχε δηλώσει στὸν Χριστὸ ὅτι κι ἂν ὅλος ὁ κόσμος Τὸν ἀρنيόταν, ἐκεῖνος δὲ θὰ Τὸν ἄφηνε, ἀλλὰ θὰ πέθαινε γι Αὐτὸν, συνάντησε ἐκείνη τὴν παιδούλα πού δὲ χρειάστηκε νὰ πεῖ παρὰ μόνο «Καὶ σὺ μαζί Του ἦσουν», γιὰ ν' ἀπαντήσῃ: «Οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον» καὶ ν' ἀρνηθεῖ τὸν Χριστὸ δύο φορὲς ἀκόμη, ἔτσι πού ὁ Χριστὸς νὰ γυρίσει νὰ τὸν κοιτάξῃ...

Καὶ ἡ Ναταλία θὰ μπορούσε ν'ἄχει ὑποκύψει καὶ νὰ εἶχε πεῖ: «Δὲ θὰ πεθάνω, θὰ πάω νὰ φύγω». Ὅμως δὲν τὸ κανε. Ἡ νεαρὴ γυναῖκα, γύρω στὰ τριάντα, ὑπέμεινε ἐν Χριστῷ, ὅταν ὁ Πέτρος Τὸν εἶχε προδώσει.

Καὶ θὰ πρέπει ἡ ἴδια νὰ ἀναρωτήθηκε μήπως ὁ θάνατός τῆς ἦταν μάταιος. Καλὰ κι ἄξια νὰ πεθάνει κανεὶς γιὰ νὰ σώσει μιὰ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ τῆς. Ἀλλὰ τί θὰ γινόταν ἂν τελικὰ τὴν ἔπιαναν καὶ τὴ σκότωναν κι ἐκείνη;

Ἀλλὰ ἡ Ναταλία δὲν ἔλαβε ἀπάντησιν. Θὰ μπορούσα νὰ τῆς πῶ σήμερα ὅτι ἡ ἄλλη σώθηκε καὶ πῶς τὰ παιδιὰ τῆς εἶναι πάνω ἀπὸ πενήντα ἔτων. Θὰ μπορούσα νὰ τῆς πῶ καὶ ἄλλα πού δὲν τὰ ἔμαθε ποτὲ — γιατί ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐκτελέστηκε.

Ἐπάρχει καὶ κάτι ἄλλο στή μεσιτεία, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ θυσία. Μαζὶ μὲ τὸ σταυρὸ καὶ τὸν κῆπο τῆς Γεσθημανῆς ὑπάρχει κι ἡ ἀνάστασις, μιὰ ἀναστάσις προσαρμοσμένη στὰ μέτρα τῆς συμμετοχῆς μας στὸ μυστήριον τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ στήν

άνθρώπινη μικρότητά μας.

Θὰ θυμᾶστε τὸ χωρίο ὅπου ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέει: «Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γαλ. 2, 20). Ἀποροῦμε συχνὰ τὶ τάχα νὰ σημαίνουν αὐτὰ τὰ λόγια. Ἡ «ἄλλη» καὶ τὰ παιδιὰ της ἕνα πράγμα γνωρίζουν, πὼς ἀπὸ κείνη τὴν ὥρα καὶ μπρός ζοῦν μὲ δανεισμένες ζωές. Οἱ δικές τους ζωές πέθαναν μὲ τὴ Ναταλία, κι ἐκείνη συνεχίζει νὰ ζεῖ μέσα ἀπ' τὰ σώματά τους. Ζοῦν γιατί ἐκείνη πέθανε. Πῆρε τὸ θάνατό τους ἐπάνω της καὶ τοὺς ἔδωσε τὴ ζωὴ της. Ζοῦν μὲ μιὰ ζωὴ πού τῆς ἀνήκει.

Αὐτὴ ἡ ἀνθρώπινη ἱστορία δείχνει καὶ κάτι ἄλλο πολὺ σημαντικὸ σχετικὰ μὲ τὴ σωτηρία. Μᾶς δείχνει τὴ σκληρὴ πραγματικότητα τῆς μεσιτείας. Συχνὰ μεσιτεύουμε: Προσευχόμαστε στὸν Θεὸ νὰ συγχωρέσει καὶ νὰ ἐλεήσει ὅσους βρίσκονται σὲ ἀνάγκη. Ἐν τούτοις ἡ μεσιτεία εἶναι κάτι πολὺ περισσότερο. Στὰ λατινικὰ ἡ λέξη *intercessio* (= μεσιτεία) ὑποδηλώνει ὅτι κάνουμε ἕνα βῆμα μπρός πού μᾶς τοποθετεῖ στὸ ἐπίκεντρο μιᾶς καταστάσεως, ὅπως ὅταν κάποιος ἐπεμβαίνει ἀνάμεσα σὲ δύο πρόσωπα ἕτοιμα νὰ ἀντιδικήσουν. Ἀνάλογη εἶναι κι ἡ ἔρμηνεία τῆς ἑλληνικῆς λέξης.

Ἡ πρώτη εἰκόνα πού ἔρχεται στὸ νοῦ εἶναι ἀπὸ τὸν Ἰώβ, (κεφ. 9). Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος πού εἶχε ὑποφέρει τόσο σκληρὰ λέει: «Πῶς γὰρ ἔσται δίκαιος βροτὸς παρὰ Κυρίου;» (Ἰώβ 9, 2). Ποῦ θὰ βρεθεῖ ὁ ἄνθρωπος πού μὲ θάρρος θὰ σταθεῖ ἀνάμεσα στὸν Θεὸ καὶ στὸ ἄτυχο πλάσμα Του γιὰ νὰ τοὺς χωρίσει, ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς ἐνώσει: Νὰ τοὺς χωρίσει ἀπὸ τὴν ἀντίθεση πού κάνει τὸν καθένα τους δέσμιο τοῦ ἄλλου καὶ νὰ τοὺς ἐνώσει στὴν ἐλευθερία τῆς ἀρμονικῆς ἀποκαταστάσεως τῶν σχέσεών τους;

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ Χριστός. Ὁ Χριστὸς πού εἶναι Θεός, ὁ σαρκωθεὶς Λόγος, πού θὰ τολμήσει νὰ σταθεῖ ἀνάμεσα στὸν πεπτωκότα ἄνθρωπο καὶ στὸν Θεό. Εἶναι ἴσος πρὸς τὸν Θεὸ καὶ ἴσος πρὸς τὸν ἄνθρωπο, ἕνα μὲ τὸν Θεὸ, γιατί εἶναι Θεός, καὶ ἕνα μὲ τὸν ἄνθρωπο, γιατί εἶναι ἄνθρωπος, ἕτοιμος νὰ ἀποδεχτεῖ τίς συνέπειες πού ἡ θεία ἀγάπη Του θὰ ἔχει πάνω στὴν ἀνθρώπινη σάρκα Του.

Αὐτὸ εἶναι μεσιτεία! Αὐτὸ σημαίνει νὰ κάνει κανεὶς τὴν κινήση πού θὰ τὸν φέρει στὸ ἐπίκεντρο μιᾶς καταστάσεως γιὰ πάντα, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων, ἀφοῦ ὁ Χριστὸς, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, εἶναι συγχρόνως αὐτὸς πού πέθανε στὸ σταυρὸ κι αὐτὸς πού ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν καὶ μὲ τὴν Ἀνάληψή Του ἔφερε τὴν ἀνθρώπινη φύση Του στὸ ἐπίκεντρο τοῦ μυστηρίου τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Μὲ τὸ παράδειγμα τῆς Ναταλίας καταλαβαίνουμε ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ Ὁδός, ὁ τρόπος ζωῆς, ἡ ἴδια ἡ ζωὴ τοῦ χριστιανοῦ, ἡ μόνη ἀνθρώπινη καὶ θεία

πραγματικότητα. Είναι ή οδός τῆς ζωῆς, μιᾶς ζωῆς τόσο γεμάτης καὶ πληθωρικῆς, ὥστε νὰ χαρίζει τὴν αἰωνιότητα — καὶ σὲ κεῖνον πού τή βιώνει καὶ στούς γύρω του, μὲ τίμημα τὸ σταυρό. Είναι ή νίκη τοῦ μαρτυρίου, ή νίκη τοῦ ἀδύνατου πάνω στόν ἰσχυρό, ή νίκη τοῦ εὐάλωτου – μιᾶ ἀνθρώπινη καὶ θεία ἀγάπη πάνω σ' ὅ,τι εἶναι φαινομενικά ἀνίκητο — στό μῖσος πού μ' ὄλ' αὐτὰ ἐξαντλεῖται καὶ δὲν ξαναγεννιέται.

Πηγή: agiazoni.gr